Løssalg 15 øre.

NASJONAL SAMLING

ORGAN FOR NORGES ARBEIDENDE FOLK

Nr. 23. Årg. 1. 23. aug. 1934. | Politisk redaktør: Vidkun Quisling | Utkommer i Oslo hver torsdag

ORGANISERT LØGNKAMPAGNE MOT N S.

VALGKAMPENS INNLEDNING:

Høires Centralstyre gir ordre om fortielse av N S.

Hvordan åndsterroren praktiseres.

Vi har i disse dager fått nye beviser for hvordan åndsterroren råder innen norsk presse. Fra høires centralstyre er der nemlig gitt instruks til landets høireaviser om å fortie Nasjonal Samling.

Her har man da forklaringen på høireavisenes taushet omkring Stiklestadstevnet og den ondartede løgnkampagne som i disse dager er iverksatt for å sverte N S.

Landets høirepresse skal altså efter ordre fra centralstyret lancere en åndsterror, nettop av den slags som høire selv er de ivrigste til å påtale i «friheten»s navn. Sannheten om Nasjonal Samling skal fornektes, — bare det som kan lyves sammen til skade for N S, må se dagens lys.

Det er en veldig opgave vår bevegelse under den kommende valgkamp vil få mot svindelen i den partipolitiske presse. Men vi akter å holde sannheten frem for folket på alle fronter hvor vi kan komme til.

Høirepressen i Telemark som lakei for anonyme kommunister.

Høirepressen i Telemark bragte i forrige uke til torvs endel sensasjonelle beskyldninger mot NS-folk i Porsgrunn, utstyrt med opsiktsvekkende overskrifter og kommentarer som ga inntrykk av at våre kampfeller derborte var de rene «gangsters». Vi har i norsk presse sjelden sett en sak bli behandlet på en mere ondsinnet og moralsk som juridisk ansvarsløs måte. Det hele avslørte sig temmelig snart som et ledd i den store løgnkampagne mot NS som er organisert av den samlede partipresse. Betegnende var det også i denne henseende at høireavisen og marxistpressen i Telemark falt i armene på hverandre og skyndsomt sørget for å publisere affæren i sine partiaviser landet over. Resultatet er som ventet blitt at de kompromiterte sig på det grundigste, skjøt over målet og rammet sig selv. Dertil kommer at saken vil få rettslige følger for «Skiensfjordens Presse» som bragte saken til torvs.

Det gjelder nedenstående *anonyme* inserat, undertegnet «To venner» som chefredaktør Uchermann-Sandvig i «Fylkesavisen» med glede lot trykke med sensasjonelt utstyr i den tredelte høirepresse i Telemark:

«I Porsgrunn bor en familie, bestående av to brødre og en søster som har sitt hjem i eget hus.

Den eldste av brødrene er en meget aktet mann med mange tillitshverv innen arbeider- og avholdsbevegelsen. Han er for tiden bortreist. Den yngste er en mann som er arbeidsløs og ligger under for drikk. Dette siste er et forhold som lederne for N. S. i Porsgrunn synes å utnytte på en skammelig måte.

Sent en aften i forrige uke (ved 12-tiden) blev to av dem sett i følge med den nevnte yngste bror i gårdsrummet til familiens hjem. Her brøt denne sig inn i sin brors avlåste værelse, vendte tilbake til de to og steg litt senere inn i en Skiensbil. Forinnen hørte to vidner ham ytre: «Nå får jeg vel mere brennevin».

Søsteren, som umiddelbart efter kom hjem og som fikk høre om dette,

(Forts. side 8.)

Dybwad Brochmann gir sine tillitsmenn attest.

Han finner dem umodne, tankeløse, selvtilfredse og avskrekkende og advarer mot å stille Samfundspartilister ved kommunevalget.

Efter en lang reise hvorunder Dybwad Brochmann har inspisert sine tilhengere i innlandet og langs kysten, er han er kommet til det resultat at Samfundspartiet ikke bør stille egne lister ved høstens kommunevalg.

Denne konklusjon er ikke det minste merkelig når man leser den attest tåkefyrsten samtidig gir sine disipler efter inspeksjonsreisen: Brochmann sier bl. a.: «Våre folk er ofte altfor nidkjære, altfor umodne, altfor tankeløse og altfor selvtilfredse. — Det er sørgelig men sant: På mange steder i Norge er Samfundspartiets forgrunnsfigurer ofte den vesentligste hindring for vår saks fremgang.»

Brochmann beklager at en av følgene av at han lot sig innvelge på stortinget er at studiecirklene «allerede for en stor del har opgitt sjeleforskningen og studiet av den menneskelige natur og i stedet derfor gitt sig til å «studere» politikk.» — Han er bange for at Samfundspartiets tillitsmenn, hvis de innvelges i kommunestyrene skal «gli ut og derved bli til skam og skade,» eller «bli så overveiende passive og negative (fordi de er bundet av de forhåndenværende lover og regler) at de lite eller slett ikke gavner vår sak.»

Dette er særlig å frykte fordi Samfundspartiets folk efter Brochmanns mening «ennu er meget umodne og i mange tilfeller nær sagt utilregnelige især hvad angår evnen til å demonstrere selvkontroll og valget av de riktige mentale midler.»

Det er Brochmanns bestemte inntrykk at «ennu kun meget få av Samfundspartiets aktive venner virkelig er klar over forholdet mellem mennesket og symbolene.» Kvaliteten blandt de aktive samfundspartifolk har overhodet virket nedslående på den stakkars Brochmann: «Påfallende mange umodne stiller sig selv i forgrunnen, mens mange dyktige

(Forts. side 5.)

ULOVLIGE VÅBEN

i venstrebladet „Tunsberg“.

N S forfølges med alle midler.

Aldri så snart har høirepressen i Telemark blåst op den kommunistfabrikerte sensasjonsboble i løgnkampagnen mot N S, før ventreredaktøren Anton Beinset i bladet «Tunsberg» i løpet av et snaut døgn får diktet ihop et nytt eventyr om de fryktelige NS-folk. Under påvirkning av og i tillit til den lettkjøpte moral i partipressen, skyter også Beinset så langt over målet at hans opsett virker latterlig. — «Tunsberg» lever åpenbart på kraftig kost og mindre enn å beskylde Nasjonal Samling for å drive våbenopsamling gjør sig ikke.

Bladet forteller at en NS-mann i Tønsberg, blikkenslager Alstad (som forøvrig ikke er NS-mann!) hadde sendt et brev til generalfelttøimesteren med beskjed om at innehaveren av en våben- og ammunisjonsforretning i Tønsberg var kommunist, hvorfor han foreslo at en annen overtok våbendepotet. Denne annen var selvsagt en NS-man, eller nazist som Beinset i pakt med løgnkampagnens terminologi må anføre på hver eneste linje i sitt opsett.

Beinset pointerer bestemt at vedkommende våbenhandler ikke er kommunist, men venstremann, hvad dog artikkelen forøvrig tilkjennegir kan være ett fett.

NS-FOLKENES SVAR PÅ BESKYLDNINGENE.

Som svar på den latterlige artikkel har Tønsberg krets av NS sett

(Forts. side 7.)

Eksempel fra Søndre Land:

„Lærer" og „arbeiderleder".

Hvor lenge skal våre skoler forgiftes av marxistiske revolusjonsfantaster?

Da Quisling og Hjort den 18. mars iår skulde tale i kommunelokalet på Hov, blev det utfoldet en møteterror av verste slags. De lokale marxister, med lærer B o r g a n i spissen, hadde besatt salen og laget under ledelse av Borgan et spetakkel som hindret foredragsholderne fra å komme til orde. Da foredragsholderne måtte forlate lokalet, sprang læreren op på talerstolen og holdt en tale efter de reneste marxistopskrifter. Han fremsatte også forslag til en avskyresolusjon mot Nasjonal Samling, som blev «vedtatt». Den vedvarende klapping og tramping som var organisert for å hindre NS-folkene fra å komme til orde, kunde høres hele 3 km. borte, på den andre siden av fjorden.

*

Ved herredsrett i Hov, efter at lærer Borgan hadde nektet å vedta botforelegg for sine rampestreker, blev saken nylig behandlet. I sin forklaring gikk denne barneopdrager såvidt som å mene sig berettiget til å holde leven når N S holdt møte. Han hadde også på forhånd besluttet at Quisling ikke skulde få si et ord.

Som forsvarer møtte den marxistiske landsorganisasjons redskap, Dagfin Bech. Han la sterk vekt på lærer Borgans hederlighet (hvad vi senere skal komme tilbake til) og hevdet at saken var kommet iscene for å få satt en plett på en av «arbeidernes» tillitsmenn. Efter forsvarerens mening måtte man være Borgan takknemlig «fordi han var tilstede på NS-møtet og la en demper på gemyttene.»(!)

Læreren blev ilagt en bot på 50 kr. som formentlig betales av den marxistiske landsorganisasjons fond for slike formål.

*

Typen Borgan er ikke noe isolert fenomen blandt våre barneopdragere. Der sitter utallige andre i by og bygd landet over som driver lignende utskeielser med det mektige marxistparti i ryggen. Mannen som kom fra Namsosdistriktet til Søndre Land som lærer i 1920, søkte til å begynne med selskap blandt kretsens gårdbrukere. Her vakte han snart ubehagelig opsikt ved sin trang til alkohol, noe som gikk så vidt at en av hans naboer karakteriserte ham som fyllefant.

Han fant det visstnok meget beleilig å flytte over til den nye skole i fabrikstrøket Holmen hvor han ved hjelp av den vanlige hestebytter-politikk blev ansatt for 5—6 år siden. Her etablerte han sig som fullblods marxistisk «arbeiderleder» og utfoldet ved hjelp av de marxistiske organisasjoner et sant bygdetyranni.

For rett-tenkende mennesker har han vært til stor forargelse og hans uhederlighet i pengeaffærer og hensynsløse revolusjonære virksomhet vakte ikke udelt begeistring blandt de foreldre som måtte sende sine barn til hans skole.

Politikk er for den mann alfa og omega og hvor han er sluppet inn i styrer og utvalg, har han konsekvent favorisert sine marxistiske venner. For tiden er han formann i sykehusstyret. Her har han ordnet det så at den gamle kasserer blev opsagt og en marxist anbragt i stillingen. Og for en tid var ikke mindre enn 4—5 av dennes nærmeste familie ansatt ved sykehuset.

*

Denne barneopdrager, hvis første tanke i livet er den politikk som sår hat og voldsopfordring, tyranniserer en hel bygd i egenskap av «arbeiderleder» og organiserer en møteterror med rampe-streker som han endog mener sig berettiget til, men som burde være en skolens mann helt uverdig. Hvilke impulser må ikke de barn han skal opdra, få. Det ligger nært å tro at denne «ildsjel», denne marxistiske fantast, også følger marxismens bud om å så den revolusjonære gift i barnesjelene.

*

Vi har tatt for oss *personen* lærer Borgan, fordi en lærer efter vår opfatning skal ha en vandel som er eksemplarisk. Ellers er han ingen lærer. Og det sitter mangen en Borgan rundt om i marxistherjede kommuner, folk som er urokkelige i sine stillinger og som på den mest kyniske måte mottar lønn av det offentlige for å drive revolusjonær voldspolitikk og bane vei for Sovjet-Norge.

Det nuværende samfundssystem formådde bare å gi revolusjonskasereren 50 kr. i bot, men den folkereisning Nasjonal Samling skaper, skal i tidens fylde sørge for at våre skoler blir befriet for politiske parasitter av denne art.

Spre oplysning om vår bevegelse.

På N.S.P.P.s forlag er nu utkommet følgende oplysningsskrifter som vil være det beste middel til å spre sann oplysning om vår bevegelse; dens vilje og mål:

Nasjonal Bondepolitikk (adv. Hjort og ark. Hustad) — kr. 0.50.

Norges Politiske Nyreising (dr. H. Harris Aall) — kr. 1.25.

Marxismens Gift (dr. Gulbrand Lunde) — kr. 0.75.

Ved kjøp av flere eksemplarer innrømmes betydelig rabatt.

Truende optreden av marxistene i Stavanger.

Vår Stavangeravdeling holdt forleden et stort møte på byens torv hvor 4—5 000 mennesker var samlet. Talere var G r u d e, Gulbrand L u n d e og Arne Pauss P a u s e t. En stor flokk marxistisk ungdom var hisset op til demonstrasjon mot N S-folkene og prøvde til stadighet å trenge sig frem igjennem forsamlingen for å skape uro. Rød-front-rop og Internasjonalen blev liret av med de obligate gjentagelser. De unge marxister prøvde i sin iver å bryte politisperringen, men denne holdt. Rundt bilen med høittaleranlegget dannet hirden et sterkt vaktvern. Urolighetene antok såvidt alvorlig karakter at politiet måtte gripe til køllene. Da N S-folkene efter møtets slutt marsjerte tilbake til hovedkvarteret, blev de forfulgt av marxistene som lot et sant stenregn hagle over dem. Ingen kom alvorlig tilskade, men en rute i kontorbygningen blev knust.

Diktatur-Næringsting.

Som et bevis mot våre fienders påstand om at NS vil innføre diktatur er det tidligere pekt på at NS alt har tatt skritt til å få stortinget supplert av et spesielt næringsting valgt av de næringsdrivende selv.

Den 20. ds. meddeler «Sjøfartstidende» fra New York at landbruksminister *Wallace* på et bondemøte i Illinois har uttalt «at 90% av det amerikanske folk ønsker å undgå et kommunistisk eller et fascistisk diktatur. Han for sin del var stemt for et *nasjonalt næringsting* som kunde omfatte representanter for bønderne, arbeiderne, finansverdenen og forbrukerne og som kunde ha en slags opmann opnevnt av regjeringen som leder.»

Kanskje dette kan bevirke at også enkelte av våre motstandere kan få den tanke inn i sine tykke hoder, at *skal et diktatur kunne undgåes så må der nettop til reformer av den art NS arbeider for.* De som intet gjør, baner i virkeligheten veien for diktatoren.

NS-mann.

Hvorledes en kommunistisk olympiade holdes.

Ifølge marxistpressen: Parisdeltagernes avreise fra Oslo artet sig som det rene triumftog, folkemassen på jernbanestasjonen blev talt op i tusen.

Offisielt: — Der solgtes ca. 50 perrongbilletter.

Ifølge den spesielle kommunistpresse gikk reisen nu til verdensstaden hvor arbeiderne stod som en jernhård front og hvor hundretusener kamerater skulde ønske den norske tropp velkommen.

Referatet fra en av deltagerne: — Allerede med det samme den norske tropp kom til Paris blev vi slått av den s l e t t e organisasjon og hårreisende mangel på presisjon som rådet over alt og disse tusener om skulde hylde oss? Da stjerneløpets deltagere til fastsatt tid trette og slitne kom til målet — Paris, var der ikke engang møtt frem tidtagere og det tok deltagerne 5 timer før de blev innkvartert og da hadde de måttet hjelpe sig selv. Den norske tropp på 62 deltagere er innkvartert i Bivry utenfor Paris. Her er det så tungvint som det kan gå an. Til de forskjellige konkurranser er det lang vei, optil 15 km. På grunn av det mangelfulle arrangement vet vi ikke hvad som er hendt hernede. I billøp og motorsykkelløp tok nordmennene 1. og 2. premie men man vet ikke hvem som skal ha de respektive premier. Norge skulde ha spilt mot Holland igår, men hollenderne var ikke til å finne og Norge spilte da mot sig selv, A- og B-lag. Norges A-lag vant og gikk således direkte til semifinalen. Semifinalen gikk mot Spania. 20 minutter ut i 2. omgang ledet Norge med 7—0. Senere har det ikke vært mulig å komme i forbindelse med de spillende. Våre syklister blev ikke plasert, men sluttresultatene har vi ennu ikke fått tak i.

Kommunistpressen: — Den store kommunistiske verdensolympiade i Paris en enestående sukcess. Jernhård enhetsfront mot krig og fascisme. Enestående idrettsresultater. Den flotteste olympiade Europa ennu har sett.

NASJONAL SAMLING
Organ for Norges arbeidende folk.

Utgiver:
N. S. Presse og Publikasjon A/S.

Politisk redaktør:
VIDKUN QUISLING.

Redaksjonssekretær:
H. HARSTAD.

Prinsensgt. 7 — Telefon 11 730.
Ekspedisjon og annonsekontor:
Prinsensgt. 7 — Telefon 11 730.

Forretningsfører:
K. MONN.

Annonsesjef:
A. WIESE.

Annonsepriser:

Almindelig plass ...	20 øre pr. m/m.
Mot tekst	30 » » »
Reservert pl. tillegg	5 » » »
1. side	40 » » »

Abonnement:
Kr. 7.- pr. helår, kr. 3.50 pr. halvår, kr. 2.- pr. kvartal, på alle landets postkontorer.

Pressesjef i Nasjonal Samling:
DR. EYVIND MEHLE.

Hvor glir vi hen.

Stortingsmann Hornsrud har engang sammenlignet samfundet med en gryte som marxistene fyrer op under mens borgerskapet sitter på lokket og hindrer dampen i å trenge ut. Billedet er godt, — det viser marxistenes vilje til å nå sitt mål selv om det skal skje ved en katastrofe, det viser videre borgerskapets helt passive motstand og det viser endelig at begge disse grupper akcepterer kampen mellem dem som en slags naturnødvendighet inntil enten det hele eksploderer eller det har lykkes den ene gruppe å «likvidere» den annen. At der også er en tredje mulighet tilstede, at de store krefter som inneholdes i «samfundsgryten» kan brukes til nyttig arbeide hvis kampen avblåses, faller ingen av dem inn. Men det er nettop dette som Nasjonal Samling i første rekke hevder.

*

Det skulde være lett å skjønne at en seir for en av de gamle grupper umulig kan lede til varig gode forhold i vårt samfund. Dette er helt innlysende når man tenker på en marxistisk seir, men at det samme i virkeligheten vilde være tilfellet med en borgerlig seir, fremgår alene av den ting at det er den borgerlige stat og den politikk den har ført, med de urettferdige samfundsforhold, de utrygge sociale forhold den gjennem 60 år har skapt, som har avfødt arbeiderbevegelsen som en motforanstaltning fra arbeidernes side, den arbeiderbevegelse som nu er blitt bytte for den internasjonale marxisme. — Ikke mange av de nuværende borgerlige vilde være «borgerlig» hvis de var født på den annen side i samfundet. En seir for en ensidig borgerlig retning vilde derfor ikke bety noen løsning, men i høiden en utsettelse av katastrofen til neste korsvei.

*

Når der nu, efterat hvert enkelt av de borgerlige partier har dokumentert sin manglende evne til å hitføre bedre forhold i samfundet, som en siste utvei pekes på «en sterk regjering av dyktige menn fra alle samfundsbevarende partier», altså på en «borgerlig samlingsregjering», så er dette vel det siste kort som borgerskapet i sin fortvilelse kan spille ut. For også en slik regjering, sammensatt av de gamle borgerlige partiers folk vil med naturnødvendighet vise sin manglende evne til å løse vanskelighetene. Disse vanskeligheter er jo nemlig ikke i første rekke av ytre, materiell natur, men av indre art, og en slik indre fornyelse kan kun skapes av nye ideer. Når da også «samlingsregjeringen» har spillet fallitt, vil folket med overveldende flertall kreve at det siste parti som ennu ikke har hatt noen chanse, nemlig Arbeiderpartiet, får prøve sig. Og da har vi altså katastrofen «ad parlamentarisk vei» og hitført av de borgerlige selv.

*

Under forsvaret for ideen om en borgerlig samlingsregjering pekes der ofte på eksemplet fra England. Intet kan dog være mere misvisende. I England gikk nemlig samtlige de store partier, inklusive Arbeiderpartiet, sammen om å danne en nasjonal samlingsregjering. Hvorvidt dette engelske forsøk kan føre til den nødvendige sosiale utjevning og åndelige fornyelse, er det ennu for tidlig å tale om, men det er dog selvinnlysende at dette iallfall politisk sett er et reelt forsøk og noe ganske annet enn de «borgerlige samlingsregjeringer» som man taler om hos oss. Dertil kommer så at kravet om en slik samlingsregjering åpenbart er et slag i luften fordi våre partipolitikere ikke vil ha noen slik «samling». At Høire tilsynelatende vil, er ikke meget å takke partiet for, fordi dette er den eneste måte på hvilken partiet ennu kan få noen innflytelse. . .Selv denne villighet betyr derfor ikke noe nytt.

*

Og det er noe nytt som trenges. Når de gamle partier helt mangler evnen til å finne dette nye, må der i et sundt folk opstå en ny retning som Nasjonal Samling. Men man oplever da det merkelige at der mot denne nye retning som intet annet vil enn nettop en samling av nasjonens beste krefter utenom partiog klassegjerdene, dannes et slags kartell av de gamle tidligere fiendtlige partier med det ene mål å motarbeide samlingen. Denne motarbeidelse fra deres side som selv ikke har noen ideer, skjer angivelig til forsvar av «folkestyret», «friheten», «menneskerettighetene» o.s.v., alt dette som vårt samfund holder på å miste, nettop som følge av sin jevne borgerlig-marxistiske utglidning.

*

Nasjonal Samling vil stanse denne utglidning, vil føre nasjonen fremover igjen. I intet land har man det så godt som hos oss, sier utgliderne, og glemmer både at det er lite å takke oss selv for og at vi ikke har brev på å ha det slik til evighet når vi intet gjør for å fortjene det. Vi er enig i at vi som tjente penger mens de andre sloss, har det bedre enn dem slagsmålet gikk verst utover, det skulde også bare mangle. Men vi hevder både at vi holder på å miste denne vår begunstigede stilling som følge av marxistenes undergravning og borgerskapets evneløshet — og at vi kunde få det uendelig meget bedre hvis vårt innbyrdes kjevl kunde bringes til ende-lig avslutning og nasjonen samlet kunde gå frem pány. Vi kunde da ikke bare få det godt selv, men også være et forbillede for andre nasjoner som kjemper for en ny tid i denne sørgelig vanstelte verden.

*

Et mål som dette er et historisk mål og noe helt annet enn det å jukse sig forbi en korsvei ved hjelp av et partipolitisk trick som «borgerlig samlingsregjering». Det forutsetter et langsiktig arbeide med å opdra nasjonen til fedrelandskjærlighet og fordragelighet, istedetfor til egoisme og klassekamp, at kreve ydelse av den, istedenfor å love den nytelse.
Hvis dette opdragerarbeide lykkes, tross all motstand fra borgerlig og marxistisk hold — da, men først da, kan der kanskje bli tale om en bevisst marsj mot målet av en samlet nasjon, istedetfor den dødsdømte utglidning som partipolitikk og klassekamp alltid og overalt har trukket og med logisk nødvendighet må trekke efter sig.

J. B. H.

Seksualoplysning og politikk.

Av dr. Gulbrand Lunde.

Det er en kjensgjerning at de fleste åndelige strømninger i tiden først når frem til vårt land noe forsinket. Som en efterdønning av efterkrigsårenes store flom av seksualvidenskapelig «literatur» i Mellemeuropa skyller nu den skitne, marxistiske seksualliteratur inn over vårt land. Denne literatur som dekker sig bak en videnskapelig maske er i virkeligheten ikke annet enn *marxistisk propaganda. Samfundsforholdene fremstilles* som årsakene til alle seksuelle vanskeligheter og det fremholdes overalt, at man først i et sosialistisk samfund kan få tilfredsstillende kjønnsforhold. — Hensikten er å trekke flest mulig inn i den revolusjonære front. Samtidig fremstilles hele kjønnslivet fra et ensidig marxistisk-materialistisk synspunkt. Marxistene ser jo sin opgave i å skape slike forhold at de primære drifter (sulten og kjønnsdriften) uten vanskelighet kan tilfredsstilles og *utvikles*. Man vil på denne måte skape et jordisk paradis. De *ser i det kjønnslige samliv kun det mekaniske,* og det hele går ut på at menneskene skal oplæres til å skaffe sig størst mulig lystfølelse. Tidsskrift For Seksuell Oplysning, Fram Forlag, Oslo forfølger konsekvent dette mål. Jeg skal ikke her komme nærmere inn på artiklene i dette tidsskrift, da jeg allerede har pekt på disse ting i en kort brosjyre (Marxismens Gift. N S P P, Forlag Oslo 1934).

Max Hodanns nettop utkomne bok er en verdig representant i rekken av «oplysende» literatur. Vi får utførlige og «åpne» fremstillinger med alle ønskelige detaljer, som jeg skal forskåne leserne for å citere.

Som i all god marxistisk oplysningsliteratur *får også kristendommen sine spark:*

«De land som i århundrer har vært under innflytelse av kristendommen, kjennetegnes ved at alt som henger sammen med kjønnslivet betraktes som noe urent, som skal skjules. Nu sier prestene ganske visst ofte at dette er en misforståelse, at i sannhet er også kjønnslivet skapt av Gud og altså hellig og derfor rent og anstendig i det minste så lenge det skjer efter kirkens bud innenfor ekteskapet. — Man skal imidlertid ta sig iakt for kirkens tilpasningsevne. (!) Bak dette påfallende tilbaketog ligger angsten for at man ikke skal kunne holde sammen de troendes hær.»

Sedelig renhet skyldes bare fordomme:

«Hvad de kaller for renhet viser ikke annet enn hvilke fordommer den kristelig-borgerlige kultur har overfor kjønnslivet». — «Den mann som efter det borgerlige samfunds fordring ekter en uberørt ung pike uten selv å ha levet sammen med en kvinne før, vil for det meste vise sig som en klodrian der på kort tid ødelegger mulighetene for et lykkelig ekteskap»(!)

Det skulde være overflødig å fortelle at det bare er marxismen som kan greie op med alle disse vanskeligheter:

«Idag er det bare arbeiderbevegelsen som kan løse denne opgave til beste for hele folket.»

Tilstanden i Sovjet-Russland forherliges og fremstilles som det ideelle. Til en ugift svanger kvinne uttaler lægen:

«Hadde det vært i Sovjet-Samveldet, var det meget enkelt å løse en slik vanskelighet.»

Også den lettvinte adgang til skilsmisse i Sovjetunionen forherliges:

«I Sovjet-Samveldet finner vi den frieste lovgivning på dette felt.»

Som vanlig i marxistisk literatur skildres de nuværende samfundsforhold med de frykteligste farver:

«For proletariatet betyr ikke familie og hjem stort mer enn et felles sovested. Maskinene er i full sving med å opløse familien».

Det gjelder å *opelske hat til samfundet!*

«Naturligvis har kapitalismen alltid interesse av at der finnes en «Reservearmé» og understøtter derfor så langt den kan bestrebelsene for å demme op for tilbakegangen i fødselstallet».

Litt propaganda *for internasjonalisme mot fedrelandet:*

«For oss sosialister må det kun eksistere en internasjonal befolkningspolitikk». —

«— få oss til i langt sterkere grad enn før å legge vekten på sammenhengen mellem det arbeidende folk tvers over alle landegrenser.»

Litt propaganda for fagforeningene (som idag er blitt et redskap i de revolusjonære marxisters hender).

«Lægen: Er De medlem av fagforeningen?

Kvinnen: Ja, jeg er nettop organisert.

Lægen: Det skulde De ha vært for lenge siden. Fagorganisasjonen er jo den eneste beskyttelse arbeiderne har på arbeidsplassene!»

Og til slutt:

«Selvfølgelig er monogami idealet, men hvor ofte treffer vi to mennesker som i lengden kan være nok for hverandre? Her blir et spørsmål stående ubesvart: Monogamiets katastrofe er sikker. Men den nye veien er ikke klar. I alle tilfeller er dog noe vunnet — og det er når man i det minste ser at her er det et problem tilstede, som Madeleine Marx uttrykker det: «Man gifter sig, man pantsetter sin sjel og lover bort sitt legeme. Man er innesperret og avstumpes, og når en dag ropet utenfra blir for sterkt, hvilket valg blir der da igjen — enten å lyve — eller å bryte alle bånd. Løgn eller en katastrofe, det blir intet annet å velge mellem».»

Det er altså ånden og tonen i denne bok!

For å forstå hvad alle disse ting har med seksualoplysning å gjøre, må vi være klar over at all denne «literatur»s hensikt utelukkende er å virke *nedbrytende og opløsende på det bestående samfund* og «modne» det for revolusjonen, å ødelegge dets moralske kraft, rive ned og bespotte hjemmet og religionen.

Om Max Hodanns virksomhet kan tilføies at han i Berlin arbeidet i «Rote Hilfe», en organisasjon som direkte står i den marxistiske verdensrevolusjons tjeneste. Det er interessant å merke sig at hans bok som her foreligger i oversettelse, i 1928 blev beslaglagt i det socialdemokratisk styrte Tyskland. Efter et halvt år blev den riktignok atter frigitt. Den er nu forbudt.

Hvor lenge skal vi tåle at denslags smussliteratur skal kunne spredes utover vårt land og ødelegge familielivet og forpeste den opvoksende ungdom. Fra statsmyndighetene kan vi ingen hjelp vente. Som svar på en anmeldelse jeg for en tid tilbake sendte inn på Tidsskrift for Seksuell oplysning, mottok jeg meddelelse om at «— riksadvokaten ikke har funnet grunn til å treffe videre forføining i anledning av den inngitte anmeldelse».

Gulbrand Lunde.

Blir marxistpartiet klok av skade?

I en av Arbeiderpartiets artikler om propaganda står det bl. a.: «Men reklamen har lært meget av bitre erfaringer. Den har bl. a. lært at en kan holde alle mennesker for narr en kort tid, — eller få mennesker i all tid, — men aldri alle mennesker i all tid.»

Det er synd Arbeiderpartiet ikke tenkte på dette, før de laget sitt slagord: **Hele folket i arbeide.**

Fenomenalt!

I en beretning fra Sovjet-paradiset heter det: På forsøksgårdene for kveg har man allerede på kunstig vis gjort hundretusenvis av kveg drektige. En stut, galte eller hingst.

Tenk at man nu endelig er kommet så langt at handyrene kan fø onger. Forhåpentlig er det da ikke lenge igjen innen også mannen kan overta sin part av barnefødslene. (Spørsmålet er da bare om det blir mere enn ett barn i hver familie.) Det blir forøvrig spennende å se på den videre utvikling, f. eks. hvordan den sosiale stilling blir for «uekte fedre». Som Eva-datter vil jeg nå håbe at de også skal få svi litt.

h.

På vakt.

(Fra Olsokgudstjen. på Stiklestad.)

Es. 21, 8.

«På vakt, herre, står jeg alltid om dagen, og på min post er jeg stillet hver en natt.»

Det er vel ingen av oss, som er samlet på Stiklestad idag, som ikke lar tankene gå tilbake til den dag, da Hellig Olav med sine korsmenn drog til den avgjørende kamp for fedreland og kristentro.

I Arnljot Gelline legger Bjørnson kong Olav disse ord i munnen: «Trøndelag så jeg, blått og gult det lå — ja, jeg så somren over all Norge, fjorder med eng og skog mellem fjelde.»

Det er det vi ønsker idag: Sommer over all Norge! Derfor vil vi forbinde fortids minner med nutids handling, og vi vil gjøre det i Olavs ånd og under hans fane.

«Korset har høie krav, o konge! Du tør føre, vi følger dig!»

Ethvert menneske, som *vil* noe med sitt liv, vil føle sig som en *vaktpost*.

Men der er særlige tider med spesielle, betydningsfulle opgaver, da man sterkere enn ellers bør være sig dette bevist, og slike tider gjennemlever vi nu i vårt fedreland.

La mig nevne 3 ting, som en vaktpost aldri må glemme:

1. Jeg er stillet der av en som har større myndighet enn jeg. Den visshet skal være oss både til formaning og til opmuntring, gir både ansvar og handlekraft.

2. Ingen må sove på vakten. Selv alltid beredt og ferdig til å varsle andre, når en fare nærmer sig.

Mangen en sovnet på sin vakt, til fordervelse for en selv og for andre.

Særlig bør en kristen minnes Jesu ord til de sovende disipler i Getsemane: «Kunde I ikke våke én time med mig!»

3. Jeg har å stå på min post, inntil avløsningen kommer. Utholdenhet kreves av alle som vil være med å arbeide frem noe godt. Veien til seier går gjennem motstand. «Herren skal gi sitt folk kraft, Herren skal velsigne sitt folk med fred.»

Hvad ser jeg så fra min vaktpost? Jeg ser fienden nærme sig, gudløshetens krefter stormer på også i vårt fedreland.

Der er ennu ikke «sommer over all Norge». Men kjemper vi på kristentroens grunn, vil vi aldri tape motet, og vi vil ikke sove på vår post. Vi vil forsøke å tyde «tidernes tegn» og handle derefter.

Jeg ser mere fra min vaktpost — jeg ser Herren og hans åndelige stridsmenn: «Rytteren på den hvite hest» kaller han i Joh.s Åpenbaring. Han drager ut «med seier og til seier». Ham vil vi følge.

Det er grotid i Norge nu. En åndelig vekkelse går over landet — som i 1905 så nu — nasjonalt og religiøst.

I en historisk stund her på Stiklestad, hvor kong Olav gjennem et tilsynelatende nederlag vant en tifoldig seier, vier vi oss idag til kamp for Gud og fedreland.

Kjeld Stub.

Dybwad Brochmann

(Forts. fra side 1.)

ofte holder sig tilbake, nettop fordi de nu mest aktive ofte virker avskrekkende». (!) Tåkefyrsten har opmerksomheten sterkt henvendt på N S: «De gamle partier spiller fallitt innen neste valg og valgkampen da kommer antagelig vesentlig å stå mellem Quislings militære «samling» og vårt frie selvvirksomme demokrati.»

Brochmann slutter sin artikkel med en appell til sine tilhengere om å la være å stemme ved kommunevalget hvis ingen av de menn eller kvinner som Samfundspartiet har tillit til, kommer inn på listene.

Efter den attest Brochmann har gitt sine egne tillitsmenn, må man altså undlate å stemme hvis noen av dem stilles op på valglistene.

OPTAKTEN TIL VALGKAMPEN.

Hvordan de to „fiender" marxistene og de borgerlige er avhengig av hverandre.

Og hvordan de møtes til samlet front mot samlingsverket i Norge.

Det er en kjent ting at to gamle fiender ved årelang strid kan venne sig slik til hverandre at de formelig føler sig vel i hverandres selskap og at hver av dem vilde savne den annen hvis han plutselig forsvant. Man ser dette i det små i forholdet mellem to ektefeller som har plaget hverandre et langt liv i et mislykket ekteskap, og i det store i forholdet mellem borgerpartiene og marxistpartiene i vårt samfund idag. Den ene vilde så å si være uten livsinnhold hvis den annen blev borte. For noe annet livsinnhold enn det å knekke den annen har ingen av dem. Slike ektefeller og slike partier er vrengebilleder av hvad de skulde være i deres tanker som skapte dem, og den tilstand de skaper omkring sig blir en pine for alle som er kommet innenfor deres krets.

Denne gjensidige avhengighet mellem tilsynelatende bitre fiender forklarer også den ting som ved første øiekast kan synes besynderlig nok, at de så lett kan forenes i et felles hat mot den tredjemann som vil hitføre bedre forhold, i eksemplet med ekteskapet den venn som vil megle, i samfundet den nye retning som vil avskaffe kampen.

*

Vi i Nasjonal Samling er en slik tredjemann og vi får føle hvad det vil si å blande sig inn i forhold som de andre tidligere var enerådende i og som de har vennet sig til å anse som sin private grunn. Lederne for partipolitikken og klassekampen forsøker krampaktig å innbilde folket at det vil bli den verste ulykke for folket selv hvis der istedetfor partisplittelse blir ordnet styre og istedetfor klassekamp en solidarisk samfundsordning. Og folket er foreløbig så vant til slagsmålet og de fraser det forsvares med at de tror at det må være så, og at dets eget lykkelige liv er avhengig av at alle de profesjonelle slagsmålsledere, enten de nu kaller sig partisekretærer, fagforeningsledere eller arbeidsgiverdirektører, trives og har det godt, alle disse mellemmenn som har vært kalt lusene på folkelegemet.

Det tålmodige folk minner her i mangt om de godmodige russiske bønder som tror at de må dø hvis de mister sine lus. Disse bønder har aldri sett et menneske uten lus, undtagen når det var dødt, og tror derfor i sin naivitet at selve livet sitter i lusene. På samme måte har vi i de siste 50 år sett alle de europeiske samfund befengt med slike mellemmenn og tror derfor det er dem som skaper liv og rørelse, for ikke å tale om frihet og fremskritt.

Vi i Nasjonal Samling er ikke

(Forts. side 6.)

OPTAKTEN TIL VALGKAMPEN.

(Forts. fra side 5.)

så naive. Vi vet at livet sitter i folket selv og at det kunde utfolde sig umåtelig rikere og sundere uten alle parasittene. Derfor er det vi vil ha vekk partistyret og klassekampen. Derfor vil vi hitføre en kraftig «avlusing» av det norske folkelegeme. Man kan da ikke fortenke «lusene» i at de ser faren i dette og søker å verge sig og hverandre. Det skjer i første rekke gjennem pressen.

Skjønt det ennu er to måneder igjen til valget, begynner avisene nu sine angrep på N S. Høireblader, venstreblader og marxistblader i skjønn forening. Og noen slags «Genferkonvensjon» med hensyn til angrepsmidlenes lovlighet finnes øiensynlig ikke. Uten hensyn til sannhet og rett serveres stoffet. Forvrengninger, både tankemessige — for eks. at N S gis skylden for det som skjer i Tyskland og Østerrike — og sproglige — for eks. «Dagbladets» overskrifter og «Aftenpostens»s diktaturpåstander. Fortielser — for eks. av hele NS-stevnet i Trøndelag. Nektelse av å innta beriktigelser og imøtegåelser. Rene løgnhistorier — for eks. bskyldningene mot N S i Porsgrunn og Trøndelag.

Skulde N S verge sig mot alt dette, fikk vi ikke gjort annet enn å skrive i fiendtlige aviser, med «haler» på våre svar og dermed nye forvrengninger. Skulde vi anlegge injuriesak mot alle, kunde vi ansette en stab av jurister og vilde allikevel ikke få vår rett.

Norsk injurielovgivning er nemlig så viselig ordnet at fornærmede nærmest spiller forbryterens rolle i saken. Fornærmeren har derimot alle fordeler, enhver tvil går i hans favør. Der skal i meddomsretten til et flertall på 2 og 3 dommere og i lagmannsretten et flertall på 7 av 10 lagrettemenn for å få ham dømt. Da domsmannsutvalgene sammensettes av de partier som er våre politiske motstandere med domsmenn som ofte er de rene partitreller, eller som selv om de er ærlige aldri har lært annet enn det deres partiaviser innbilder dem, vil enhver forstå at fornærmeren ikke løper noen særlig risiko. Tvertom ser han gjerne en injuriesak fremmet mot sig, for hans og hans venner får da anledning til under rettens beskyttelse å tilsvine sitt offer ytterligere. Enhver kan utmale sig dette nærmere ved å tenke på hvorledes en injuriesak Quisling—Tranmæl, anlagt i Oslo ianledning av den tåpelige beskyldning om at Quisling vilde danne røde garder i Norge, vilde arte sig. Selv om Tranmæl hadde fått straff, hvad der med domstolens sammensetning slett ikke var sikkert, så vilde dette unektelig vært umaken verd, en billig pris for meget «godt stoff».

Prosten Aandstads injuriesak var et godt bevis på denne slags «rettspleie» og «ytringsfrihet» i vårt land.

*

Her nytter altså intet annet enn å lukke ørene for skriket og gå på i sitt eget arbeide. Det første er nødvendig, for vi er ennu bare i begynnelsen av valgkampen. Det blir nok verre efterhvert som vi nærmer oss den 15. oktober.

Og vårt eget arbeide med å bygge ut vår bevegelse, oplyse om våre meninger og idealer er ennu viktigere. En offensiv ånd og så fremforalt seig og trofast utholdenhet, uten slingring hit eller dit. Det er et eventyr om gutten som kunde slippe ut av troldheimen, hvis han ikke snudde sig hvad de enn gjorde med ham. Han stappet ull i ørene, klemte neven hardt om verget og gikk på, rett frem, mot lysningen langt fremme, hvor han visste friheten ventet ham. Det er ingen annen råd for oss heller, vi får gjøre som han.

J. B. Hjort.

Brochmann på krigsstien mot N S.

Efer å ha fattet beslutning om ikke å delta ved høstens kommunevalg, har «Samfundspartiet» åpenbart satt sig som opgave å gjøre sig almindelig bemerket i den partipolitiske presses løgnkampagne mot N S.

Interpellanten Brochmann, som pleier å spørre mere enn ti vise kan svare, har sendt regjeringen følgende henvendelse:

1. Er regjeringen opmerksom på at stort mannskap statspoliti er blitt utkommandert i anledning av at hr. major Quisling den 28. og 29. juli hadde et politisk kampmøte på Stiklestad?
2. Skal statskassen bekoste utgiftene ved denne slags kampmøter, og hvor meget har statskassen i så tilfelle måttet utrede for anledningen?

Den forvirrede hr. Brochmann bør som toltalitetsfantast og almindelig tøvekopp allikevel ikke la det faktum gå hus forbi at det var den planlagte marxistaksjon og opropene om optøier før Stiklestad-stevnet som gjorde at statspolitiet fant det rådeligst å innfinne sig. NS har aldri lagt an på å drive sin virksomhet for «statskassens regning».

GJENGLEMT PÅ STIKLESTAD.

På Stiklestad er gjenglemt endel saker som fåes tilbake ved henvendelse til Nasjonal Samling, postboks 434, Trondheim.

Musikkorps for Oslo og Akershus.

Alle som var tilstede ved Stiklestadstevnet vil minnes Stavangeravdelingens musikkorps. I Oslo og Akershus er vi nu i samråd med en kjent instruktør. gått igang med arbeidet for å stille et lignende korps på benene. Det skal innen kort tid lykkes oss. Jeg opfordrer alle som ønsker å være med og som enten kan spille et instrument eller har hug til å lære til å melde sig snarest. Almindelig musikalsk begavelse er tilstrekkelig for deltagelse i et blåseorkester. Dette punkt skulde således for de flestes vedkommende være iorden.

Ring 25 204 fylkessekretæren og opgi navn, adresse og om De eier noe eget instrument.

Thomas Neumann.

Fellesnytte fremfor egennytte!

RUNDSKUE I NORSK PRESSE:

Hvad som skrives og leses.

«DAGBLADET» har prestert det første angrep med et visst tilsnitt av saklighet mot N S. Det er førerprinsippet man går løs på, efter den belysning det har fått i «NS-ungdommen». Dagbladet finner ingen synderlig forskjell mellem diktaturet i nutiden og vikingekongenes styre for 1000 år siden. «Og når det altså akkurat er dit, Quislingene vil hen, kan det ikke nytte dem å avverge o r d e t diktatur og sette «førerprinsipp» i stedet.»

At NS vil innføre det gamle vikingestyre i Norge, må Dagbladet gjerne tro, skjønt man skal i denne forbindelse ikke gjøre den urett mot historien å være blind for at vårt land, nettop under det vikingestyre som Dagbladet håner, vel stod på høiden av anseelse og rang blandt Nord-Europas stater. Det samme kan dessverre ikke sies om de siste 20 års venstrestyre i landet og det «førerprinsipp» ventre har knesatt omkring diktator Mowinckel.

Dagbladet vil i N S' program finne en grei utformning av retningslinjene for den nye stats- og samfundsdannelse. Det fremgår herav at vi knesetter et nasjonalt handlekraftig styre under fagkyndig innflytelse til avløsning av det korrupte partipolitiske spill som idag hemmer all indre og ytre fremgang for vårt folk og som Dagbladsvenstre er den ypperste forkjemper for.

Man kan kalle det «førerprinsipp» eller hvadsomhelst. Det er ikke ordene det kommer an på. —

*

Presidenten i Norges Industriforbund, professor dr. B. F. H a l v o r s e n:

«En sterk appell vil jeg derfor rette til våre politiske førere: **La de små særinteresser falle.** Gå sammen om det store, som kan frelse vårt land fra en ulykkelig fremtid.

La oss få en sterk, ledende regjering av dyktige menn med full støtte fra alle forfatningsbevarende partier, som vil rette det som er galt og bedre kårene for alt nyttig, produktivt arbeide i landet.»

— — —

De partipolitiske «førere» har kompromittert sig for sterkt til å reagere overfor en slik appell. Men at f o l k e t reagerer — og gjør det nettop utenfor partigjerdene, — får Nasjonal Samling i disse dager stadig nye beviser for.

*

«Bergens Tidende» er begeistret over at en privatmann har satt op plakater til veiledning for turistene i byens omegn. Det er ikke så sikkert venstrebladet vilde juble så høit hvis det hadde kjennskap til at det er en N S-mann som har satt op plakatene.

*

(Forts. side 7.)

ULOVLIGE VÅBEN.

(Forts. fra side 1.)

sig nødsaget til å sende venstreavisen nedenstående innlegg:

Herr redaktør.

Dagens nr. av «Tunsberg» inneholder en artikkel med ovenstående titel, som jeg opriktig talt ikke vet om jeg skal gråte eller le av.

Nasjonal Samling der først skulde ties ihjel er i den senere tid blitt beæret med en overveldende interesse fra den samlede Borgerlig-Marxistiske presse, der har gitt sig det mest groteske utslag i artikler hvor man gasser sig i historier om Nasjonal Samling og dens tillidsmenn. Dog, Deres siste opsett er litt av et mesterstykke i så henseende. Som en av de der formentlig antas å være inne i forholdene blandt «Nazistene» i Tønsberg, må det være mig tillatt å fremkomme med etpar bemerkninger til orientering for bladets lesere.

1. Hr. blikkenslager Alstad sen. er ikke medlem av Nasjonal Samling. Punktum.
2. Nasjonal Samling i Tønsberg har ingen våbenhandler som medlem, ei heller noen med våbenhandlere forbundet branche.
3. Påstanden om at N S hovedkvarter skulde ha gitt herr Alstad ordrer er noe gedigent sludder, og er vel nærmest egnet til å belyse gehalten av Deres opsett.

Jeg skal avholde mig fra yderligere kommentarer til artikkelen. Den overlater jeg til lesernes rettferdighetssans, men jeg er fullt opmerksom på at Deres artikkel er Gefundenes Fressen for landets øvrige presse, og den vil ganske sikkert bli satt op med stor sats og kommentert på det mest fantastiske.

Jeg tar derfor ethvert forbehold om å komme tilbake hertil.

Tønsberg den 17. august 1934.

For Tønsberg Krets av N S.
Eivind Bjerk.

Venstreavisens artikkel var forsynt med sensasjonsoverskrifter: «Forsøker nazistene i Tønsbergvåpenopsamling? Et forsøk på å flytte et våpendepot fra en venstremann til en nazist.» etc.

I artikkelen heter det bl. a.:

— Det er den almindelige mening at hr. Alstad gjorde dette efter ordre fra NS' hovedkvarter for å skaffe nazistene et våpendepot, et arbeid som visstnok er igang over hele landet. Hr. Alstad har også uttalt i en samtale, under overvær av vidner, at nazistene allikevel har våpen- og ammunisjonsdepot.

Vi finner under disse forhold at det kan være naturlig at politiet kikker NS-folkene her i byen litt efter i sømmene. Det står en rekke fantaster tilsluttet dette parti, og man vet aldri hvad de kan finne på.»

*

Venstreredaktør Beinset undser sig altså ikke for å beskylde NS hovedstyre som består av major Quisling, advokat Hjort, kontorchef Møllhausen, arkitekt Hustad, fung. generalsekretær Hesstvedt og kontorchef Fuglesang for å drive arbeide med våbenopsamling, og for endog å ha gitt NS-avdelingen i Tønsberg *ordre* om å skaffe et våbendepot.

Vi fastslår at det eneste som foreligger av kjeltringstreker i forbindelse med ulovlige våben, representeres av venstreredaktøren Anton Beinset, som ikke bare har samlet dem, men tydeligvis også bruker dem flittig.

Rundskue i norsk presse:

(Forts. fra side 6.)

Statsminister Mowinckel:

«Troll-vær-dig-selv-nok-politikken er særlig farlig for et folk på 3 millioner. Det er de åpne dørene som skaper den frie vareutveksling, ikke minst for et folk hvis eksport og skibsfart spiller en avgjørende rolle for hele folkets levevilkår».

— — —

Tenk om det samme kunde gjøres gjeldende for venstretyrannene i innenrikspolitikken.

*

«Odda Nyhetsblad» går sterkt i rette med den partipolitiske svøpe, og det partipolitiske kjevl i herredsstyrene og erklærer at partimaskineriet har dressert mennesket på samme måte som dressøren i et cirkus dresserer sine hester eller andre dyr.

*

Det kommunistiske skrift «Borregårdsarbeideren» fastslår at «Japan i stor utstrekning anvender cellulose fra Borregård til spengstoff for krigsbruk.»

Dette krigsmateriell er først og fremst beregnet på anvendelse overfor Sovjet-Unionen og «Borregårdsarbeiderne vil derfor før eller senere stå overfor den kjensgjerning å måtte stanse all eksport av cellulose til Japan.»

*

Redaktør Hans Abelsnes som under sin ferie på en kynisk måte blev fjernet fra sin stilling i «Akershus Arbeiderblad» har i sin nye avis tatt farvel med Det Norske Arbeiderparti. Han skriver bl. a.:

«Da jeg kom med i partiet, var det partiets ideelle mål som tiltalte mig. Jeg trodde opriktig talt at partiet var besjelet av de ideer det førte på sin fane, at mottoet «Frihet, likhet og broderskap» var noe mer enn en tom frase. Og jeg trodde at solidaritet virkelig var en faktor i partiets innstilling.

Men begivenhetene har lært mig å forstå at det er andre egenskaper som nu sitter i høisetet, iallfall hos en del av dem som er kommet med.

Jeg går med hevet hode fra arbeiderpartiet og de metoder det nu har knesatt. Det må kunne gå an å arbeide for en sak og et livssyn også utenfor arbeiderpartiet.

Det er dette jeg nu akter å gjøre. Og kan det lykkes mig å lufte ut om bare litt av den lummerhet som nu brer sig innenfor arbeiderpartiet, føler jeg mig forvisset om at det bare vilde være til gagn.

De metoder som nu er knesatt passer neppe for det norske lynne og norsk arbeiderbevegelse.»

*

I «Samfundsliv» skriver Criticus, Bergen, om boken «An American Prophet», en biografi av Joseph Smith. Criticus bemerker at denne mann som levde for 100 år siden skrev en bok om sitt syn på de politiske forhold som er verdig optagelse blandt Samfundspartiets standardverker. «En ytterst merkelig foregripelse av mange av B. Dybwad Brochmanns tanker», sier han.

Joseph Smith er den velkjente amerikanske mormonprofet. Er det mormonsamfundet tåkefyrsten Brochmann søker å prakke på oss?

*

I anledning av forskjellige klager over at representanter for krisehjelpen fikk tale på Bondelagets landsmøte i Gjøvik, skriver generalsekretær Dietrichson i Bondelaget:

«La oss endelig være klar over at hvad som er foregått i dette land. Pengepolitikken og annet har ikke bare ødelagt verdier. Men hvad som verre er finnes i det faktum at denne politikk har sjakret med menneskeskjebner. Om slit og savn, om søvnløse netter, om motløse menn, fortvilede mødre og spørrende barn skal jeg ikke ved denne leilighet utbre mig. Men det ligger i sakens natur, at den som ut gjennem krigs- og efterkrigstiden har hatt stillingen som landsorganisasjonens generalsekretær, har både hørt og sett litt av hvert. Det tør hende at man under all påkjennigen i det minste blir en smule ydmyg, at man i det minste passer sig for å stille sig forståelsesløs overfor menneskenes kamp for hjem og levevei.»

*

Korrupsjonseksperten «arbeiderleder» Hartmann, hvis forhold er sørgelig kjent, sendte for en tid siden, mens den hellige grav ennu var forvart, i spissen for forbundsledelsen ut følgende opprop mot den slemme opposisjon innen fagbevegelsen:

«Skal landsmøtet og de beslutninger som der treffes, fattes av fantaster, — av en klikk mennesker som for å opnå sine egne snevre egoistiske interesser, tilsidesetter alle hensyn til organisasjonen og fagets vel. Skal organisasjonen respekteres må de fjernes som ikke viker tilbake for noesomhelst når det gjelder det personlige mål de har satt sig for å tilsvine de som idag leder denne organisasjon og har bygget den op.»

Frekkhet har den herre sannelig ikke manglet.

Møter

avholdt i tiden til 19. august d. å. (meddelt av foredragscentralen.)

F. O. 6. — Buskerud og Vestfold.
22. august. Lyngåsåsen. Kjeld Stub, adv. Hjort. 650 deltagere.

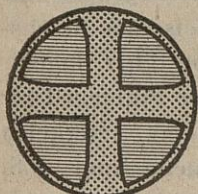
F. O. 9. — Rogaland og Vest-Agder.
3. august. Flekkefjord. Medlemsmøte.
11. august. Mandal. Medlemsmøte.

Partipolitisk dobbeltmoral.

Høiremannen som selger marxistisk pornografisk literatur.

Fra Bodø skrives til NS at der råder forargelse på nasjonalsinnede hold over følgende forhold. En bokhandler som er fremtredende høiremann og ynder å holde taler ved nasjonale høitideligheter og som uti politikken bekjemper marxismen på det sterkeste, generer sig ikke for å selge marxistisk pornografisk literatur fra marxistforlaget «Fram» i sin forretning.

Høiremannen selger altså propagandamateriell for kommunistene. — En nydelig moral!

NASJONAL SAMLING

DRAMMEN

avholder stevne i Drammens park
søndag 26. august.

Samling på MARIENLYST kl. 14 hvorfra avmarsj kl. 15 til parken.
TALERE: J. B. HJORT, EIV. MEHLE, ROLF FUGLESANG. —
Kampfeller i Oslo, Akershus, Østfold og Vestfold innbys. —

Organisert løgnkampagne.

(Forts. fra side 1)

blev sittende oppe om natten sammen med flere bekjente for å vente på sin bror. Et par timer efter, ved 2-tiden, så de samme bil komme tilbake. Broren, som første gang hadde vært endel beruset, var nu døddrukken. Han blev av N. S.-mennene lagt i grusbakken utenfor huset, hvor de overlot ham til søsterens videre pleie. Efter å ha båret ham inn, fant de i hans lommer en del papirer, stammende fra brorens skrivebord, som likeledes hadde vært låst, men dirket op. Disse papirer har selvfølgelig i nattens mulm blitt grundig undersøkt i N. S. kvarter i Skien eller Porsgrunn.

I samme forbindelse kan meddeles, at den drikkfeldige for noen måneder siden i edru tilstand fortalte sin bror, at to av N.S.-lederne i Porsgrunn (to andre enn de to impliserte denne natt) hadde lovet ham femti kroner, hvis han vilde ta sin brors papirer og bringe dem til en av dem.

*

Det ovenfor nevnte illustrerer tydelig, hvilken uhyggelig mentalitet våre stedlige nazister under Quislings lederskap besjeles av.

Vi offentliggjør denne helt nøkterne fremstilling ikke alene for å avsløre denne mentalitet, men også for derved å søke å beskytte fredelige menneskers hjem mot flere slike kjeltringstreker.

Til slutt vil vi oplyse om at der ikke var, og heller ikke kunde være kompromitterende papirer i dens eie, hos hvem innbruddet skjedde. Forsåvidt måtte nattens arbeide og brennevinet bli ofret ofrgjeves.

Porsgrunn 13—8—1934.

I vedkommendes fravær.

To venner.»

Pseudonymet «To venner» dekker to kjente *kommunister* i Porsgrunn, tidligere ordfører ingeniør *Frisak* og en dansk malermester *Philgaard*. Det er grunn til å tro at de først har prøvet å få sin artikkel anbragt i marxistpressen i Telemark, men uten resultat. Til slutt har de så henvendt sig til høireavisen som med åpne armer tok imot de kommunistiske æreskjeldere uten å undersøke holdbarheten av de graverende beskyldninger, ja — uten engang å tenke sig om. Vedkommende høireredaktør hadde nemlig for en tid siden fått sig oversendt liste over NS' tillidsmenn i Porsgrunn og burde på grunnlag av denne ha fullt kjennskap til at anførslen om lederne var usann.

De 10 høns som høirepressen fikk fremtryllet av de to marxisters lille fjær, blev ribbet allerede samme dag opsettet blev publisert, ved følgende erklæring som blev avgitt av den høist forferdende «mishandlede», helt uopfordret:

BEVIDNELSE.

Undertegnede Erling Hammerstedt bevidner herved at jeg tirsdag den 7. august 1934 traff ing. Lindboe på Varemessen i Porsgrunn og spurte om han vilde kjøpe smijernsgjenstande av mig (jeg var nemlig utstiller). Jeg hadde en smijernskatalog hjemme som jeg spurte om ingeniøren hadde interesse av å se på. Undertegnede hadde drukket endel øl og vin og var på det tidspunkt temmelig animert. Ingeniør Lindboe og Vetlesen blev med mig hjem hvor jeg gikk inn (alene) på min brors værelse som jeg har benyttet under hans sykdom. Jeg hadde nevnte katalog opbevart her. Jeg tok katalogen samt noen andre dokumenter som lå der som jeg trodde var billeder fra Russland idet jeg hadde skrytt av at forholdene der var gode og vilde vise frem noen billeder som skulde bevise det. De andre lo av det. Vi kom så hjem til Lindboe som spenderte en flaske hjemmelavet vin. Jeg blev plutselig dårlig og blev så kjørt hjem.

Undertegnede har idag helt av mig selv gått til o.r.sakfører Røring for å avgi denne erklæring. Det er intet i de ondsinnede skriverier i avisene, saken har intet med politikk å gjøre.

Erling Hammerstedt
(sign).

Senere avga han også følgende erklæring:

«Undertegnede smed Erling Hammerstedt erklærer i nærvær av sakfører Røring, herr John Thronsen, Torvald Thronsen, at hverken sakf. Røring eller noen annen tillitsmann innenfor NS (Ing. Keim, kontorist E. Jørgensen, Ragnar Rennesund, Tormod Pettersen, kass. S. Woxen) har vært delaktig i den historie som idag omtales i pressen om NS' ledere. Likeledes erklærer jeg at vedkommende aldri overfor mig har optrådt som omtalt i avisen idag for å få tak i dokumenter.

Porsgrunn den 15—8—34.

E. Hammerstedt (sign.)

Vidner: J. Thronsen, (sign.)

Torvald Thronsen (sign.)

Høirepressen som lakei for revolusjonsmakerne.

De NS-folk som blev gjenstand for de voldsomme beskyldninger i høirepressen, er hederlige og bra mennesker på hvem affæren måtte virke ganske forferdende. Riktignok har vi forlengst gjennemskuet moralen i den partipolitiske dagspresse, men en sjofelhet som den høirepressen her opviste, skal man allikevel lete efter maken til.

*

Hvis der foreligger noe opsiktsvekkende i denne sak, er det ene og alene den optreden høirepressen i Telemark viste. Den stiller sig til disposisjon for to velkjente kommunister, trykker en anonym artikkel som inneholder en rekke ærekrenkelser mot hederlige mennesker i Porsgrunn og bemøier sig ikke engang med å undersøke om der ligger noe til grunn for beskyldningene. I sin iver for å sverte nasjonalsinnede borgere i Porsgrunn, går høirepressen kommunistenes ærende blindt og kritikkløst. Dette kom enn sterkere tilsyne da NS' ledelse hadde tatt til gjenmæle i saken. *Det viste sig nemlig at høirepressen stilte sig på kommunistenes side og nektet å tro NS-folkene på deres ord!*

*

For å tale om saken forøvrig: Det er på det rene for høirepressen og enhver at Erling Hammerstedt kom bort til de tre NS-folk på Varemessen like før den skulde stenge og begynte å snakke om sine smedjernsarbeider og Russland. Vedkommende har tidligere prøvet å bli optatt som medlem av Nasjonal Samling. Likeledes har han tilbudt sig mot betaling å fremskaffe kompromitterende kommunistiske dokumenter. — Ved samtlige anledninger er han blitt avvist. Hvad skulde være iveien for at de 3 NS-folk bilte hjem til ham for å se smijernskatalogen og billedene fra Russland. Det er bevislig at man ikke skjenket ham full. Først efterpå, mens man hos ingeniør Lindboe drakk en flaske hjemmelaget vin, blev han trett og dårlig og bad om å bli bragt hjem. **Hvad er det idetheletatt høirepressen i Telemark er så forferdet over?** Kanskje kan de to kommunistiske skribenter, hvis ærende man gikk, av en eller annen grunn ha anledning til ergrelser over at Sovjetdokumenter blir fremvist på denne måte, men høirepressen? Ærlig talt, hvad vilde redaktør Uchermann-Sandvig gjøre hvis en mann bad ham bli med hjem og se på kommunistpapirer? Like meget om mannen var edru eller beruset vedder vi at redaktøren gikk med.

Det er selvfølgelig heller ikke høirepressens virkelige mening å utstøte 3-spaltede beklagelser over at kommunistdokumenter tilbys fremvist, — det får man iethvertfall håpe, og det må da altså være selve formen for fremvisningen man angriper Og denne har man beviser for var alt annet en «gangster»-preget.

*

Hele sensasjonsboblen i de kompromitterte høireaviser i Telemark konsentreres derfor til hvad det egentlig gjaldt: et ondsinnet og lavtliggende angrep på Nasjonal Samling og vår bevegelses ledere i Porsgrunn. Avisene har blamert sig så grundig ved affæren at den til fulle har klarlagt jesuitermoralen i partipressen og gitt den opinion NS har skapt mot sannhetsfornektelsen og umoralen ny vind i seilene.

Hvad skjuler marxistene i Menstaddistriktet?

Det er bemerkelsesverdig at kommunistenes inserat ikke blev trykket i marxistpressen i Telemark. I tilslutning til den form selve inseratet hadde, er det full grunn til å spørre: Hvilke papirer har kommunistene i Menstaddistriktet i sin varetekt, som de er så redde for? Hvilke dokumenter er det som ikke tåler dagens lys? Hvorfor optrådte Hammerstedts unge søster helt hysterisk da man efter besøket hos Lindboe bragte ham hjem, og hvorfor fløi hun på NS-folkene mens hun utbrøt: Dere har vært ute efter kompromitterende papirer.

*

NS-folkene har såvisst intet å skjule i denne sak, men det samme gjelder tydeligvis ikke marxistene. Derfor var det høirepressen man måtte bruke, og denne var villig nok, når det bare gjaldt NS.

*

Formannen og nestformannen i NS i Porsgrunn, sakfører *Røring* og kontorist *Jørgensen* har innlevert anmeldelse på Skiensfjordens Presse og d'hrr. ingeniør Frisak og maler Pihlgaard for offentliggjørelsen av artikkelen med beskyldningene mot NS. Anmeldelsen vil bli behandlet efterat politiet har avsluttet den iverksatte undersøkelse.